

[Arnth. Jensen.]
 er det i al Almindelighed saadan, at hvert Sogns Menighedsraad har ret udstrakt Selvstyre, og ogsaa benytter dette Selvstyre, til at ordne Sognets egne Sager og til at træffe Bestemmelser om Sognets eget kirkelige Liv. Men naar det ærede Medlem stadig taler om denne Enhed, og paastaar, at den højtærede Ministers Forslag vilde ophæve den, saa kan jeg ikke rigtig se, hvorfor da det ærede Medlem gennem sit Ændringsforslag i Virkeligheden bryder denne Enhed. Gennem sit Ændringsforslag giver jo Flertallet Anvisning paa, at Kirkeministeren i et givet Tilfælde, hvor der skal ske Indstilling, kan forlange, at denne Enhed opgives, saa det kan ikke være noget holdbart Argument mod Kirkeministerens Forslag.

Fra Flertallets Side ønsker man stadig at argumentere med, at Flertallets Forslag i Virkeligheden er det, der giver den fulde Frihed. En enkelt Taler udtrykte det saadan, at det var det Forslag, der gav Mulighed for at give Menigheden fuld Frihed til virkelig at afgøre, om den vilde have en Mand eller en Kvinde, og der blev tilføjet, at der var ikke Tale om at paatvinge en Menighed en kvindelig Præst mod dens Ønske. Jeg vil gerne sige til Tilhængerne af det Forslag, der formodentlig bliver vedtaget her, Flertallets Forslag, at dette er ikke rigtigt. Hvis man vilde skabe denne Mulighed for, at der ikke skulde kunne paatvinges en Menighed en kvindelig Præst, saa havde man taget den højtærede Kirkeministers Forslag. Nu ved jeg nok, at man fra Flertallets Side siger, at det vil være en underlig Minister, der vilde foretage en saadan Handling, hvis han gennem Afstemning fik at vide, hvordan Stillingen var i et Sogn. Det er muligt, men jeg har dog i Fortiden set underlige Ministre, som har kunnet foretage Handlinger, der kunde ligne denne, og det er heller ikke umuligt, at der i Fremtiden kan være saadanne. Man kan udtale et skønt Haab om, at det ikke sker, men man har ingen Sikkerhed, naar man ikke har villet tage det Forslag, den højtærede Kirkeminister har fremsat.

Det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen betegnede Kirkeministerens Forslag som et halvt Standpunkt. Jeg ved ikke, hvordan det ærede Medlem begrundede denne Betegnelse. Jeg vil give det ærede Medlem Ret, hvis det er Meningen, at vi skal betragte dette Spørgsmaal som et rent Kvindesøgspørgsmaal, og det maa altsaa være

som et saadant, det ærede Medlem betragter det. Jeg gad vide, om de øvrige Tilhængere af Flertallets Forslag vil gaa ind paa samme Betragtning. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at vi ikke ønsker at benægte, at Kvinderne skal have Ligestilling med Mænd, men vi ønsker heller ikke, at der imod Selvstyrets og Folkefrihedens Ide skal paatvinges en Menighed noget, som strider baade imod en tusindaarig Tradition og imod Menneskers Samvittighed.

Det ærede Medlem Hr. Hvidberg bebrejdede mig, at jeg havde sagt, at det var tvivlsomt, om dette Spørgsmaal kunde kaldes et indre Anliggende. Dertil har jeg vist Lov at sige, at det ikke er sikkert, at det for mit Vedkommende er tvivlsomt, men det opfattes af mange som tvivlsomt. Jeg nævnte bl. a., at der var nogle Udtalelser fra det teologiske Fakultet, som ikke synes at levne Tvivl, og jeg nævnte dernæst, at jeg ikke i Biskoppernes Erklæring havde kunne finde noget Argument imod, at en Kvinde blev ansat som Præst, og ikke noget Argument fra den hellige Skrift. Men derfor betragtes det alligevel af mange Mennesker som tvivlsomt, om det bør finde Sted, og det er rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at det fra mange Sider føles som et dybt indre Indgreb. Derfor havde vi ogsaa ønsket en Overgangstid med Hensyn til dette Spørgsmaal, hvor Løsningen af det bedre kunde fæstne sig omkring i vort Folk, ogsaa i de kirkelige Kredse, og jeg tror i Virkeligheden, der er adskillige inden for Flertallet, som i deres stille Sind tænker, at det havde været bedre, om vi kunde have staaet som en Enhed, alle vi, der mener, at Kvinder bør have Adgang til Præsteembeder. Det er der visse Kræfter, som har hindret, og at man ikke har kunnet naa dertil, er der ikke noget at gøre ved.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Johs. Hansen, at da jeg hørte hans Tale heroppe, kom jeg til at tænke paa, at det var en Mand, der egentlig gerne vilde køre i Frigear, men der var adskillige Bremses, som slog i en Gang imellem for ham. Jeg kunde tænke mig, at der var andre inden for Flertallet, som ogsaa vilde mene, at det havde været nok saa godt, om vi i Flok og Følge kunde have løst dette Spørgsmaal til Gavn for den danske Folkekirke og til Gavn for vort Folk.

Erik Appel:

Der blev under Formiddagsmødet af et